

AUTORKA
SÉRIE KRÁL PASTÝŘ

RACHEL GILLIG

RYTÍŘ & MŮRA

PŘELOŽILA
PETRA FLORIANOVÁ

The Knight and the Moth
Copyright © 2025 by Rachel Gillig
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petra Florianová, 2026 Cover ©
Alexander Kopainski, 2026 Overlay ©
Cheyenne Simon, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7085-4 (pdf)

RACHEL GILLIG

RYTÍŘ & A MŮRA

KRÁLOVSTVÍ KAMENE A VODY

KNIHA I.

přeložila
Petra Florianová

OBSAH

AISLINGSKÁ KATEDRÁLA

1. Šest panen na hradbě 9
2. Omeny 21
3. Nejhanebnější rytíř v celém Traumu 31
4. Vydírání, například 43

COULSONSKÉ TRŽIŠTĚ

5. Skřeti v roklině 59
6. Udeř mě tak silně, jak jen dokážeš 67
7. Můra 81
8. Zmizelé 91
9. Je čas odejít, Věštyně 107

SEACHT

10. Mladá, a přitom stará 121
11. Zarputilý písař 137
12. Naše nohy nás dovedou tam, kam potřebujeme 149
13. Převzetí žezla 163
14. Vosk 181

ÚPĚNLIVÉ VRCHOLKY

15. Horští skřeti 191
16. Co je trýznivé, je posvátné 205
17. Horlivý veslař 215
18. Udeř mě tak silně, jak jen dokážeš, zas a znova 225
19. Neumím plavat 237
20. S kladivem, s dlátem 249

ZVONIVÝ HVOZD

21.	<i>Sybil Dellingová</i>	261
22.	<i>Cítíme ji, ale nevidíme</i>	273
23.	<i>Zvonkohra</i>	285
24.	<i>Sundej mi zbroj</i>	295
25.	<i>Rozvinutí</i>	307

BELLIDINSKÉ ÚTESY

26.	<i>Nikdy se nemůžeš vrátit domů</i>	321
27.	<i>Láska a zlomené srdce</i>	335
28.	<i>Srdcebolná tkadlena</i>	347
29.	<i>První Věštkyňe</i>	363

AISLINGSKÁ KATEDRÁLA, NAVRÁTILCI

30.	<i>Konec příběhu</i>	371
31.	<i>Poslední Věstkyně</i>	381

	<i>Poděkování</i>	389
--	-------------------------	-----

*Dítěti v každém z nás, které touží
být výjimečné. Vezmi mě za ruku,
ty podivné malé stvoření, a společně se
vydáme za hradbu.*

Aislingská katedrála

Přestože si, Bartoloměji, tento příběh nepamatuješ, znáš ho. A já ti ho budu vyprávět, jak nejlépe dovedu, a slibuji, že budu ve svém vyprávění upřímná. Pokud by však tomu tak nebylo, je to sotva moje vina. Vyprávět příběh přece znamená částečně lhát, nebo ne?

Kdysi jsi přišel na nejvyšší skálu Traumu, kde vítr šeptal jemnou melodii, tam, kde květy chudobek byly bílé a kameny šedé, a společně ti kradly teplo z bosých nohou.

Postavili tam katedrálu a ty jsi po špičkách, malý jako hmyz, prošel předsíní, do lodi, uličkou. Rty jsi měl potřísněné krví a zhroutil ses do pramene, který z toho prastarého kamene vyvěral v kněžišti. Když jsi zvedl oči k rozetě, vitráž políbilo světlo. Tvým řemeslem byla poslušnost. Odříkávat jména bohů a číst jejich znamení. Naučil ses snít –

A topit se.

Je mi to líto. Ani já se k této části příběhu nechci vracet, Bartoloměji. Ale tak často přemýšlím, jestli...

Jestli by bez ní mohl zbytek vůbec existovat.

KAPITOLA PRVNÍ

Šest panen na hradbě

Prapodivný chrlič, který promlouval převážně v krkolomných podobenstvích, se odšoural do tmavého kouta na chórovém ochozu. Tam, napnutá mezi železnými svícny, držela pavučina v zajetí mouchu.

„Neustávající bzučení.“ Chrlič na mouchu ukázal vápencovým prstem a jeho skřípavý hlas se rozlehl katedrálou. „Patří ti to. Jako kdybych ti to neříkal snad už tisíckrát. Dávej si pozor, kam míříš. Ted“ – naklonil se blíž a zahleděl se na pavučinu – „se nehýbej. Vysvobodím tě z téhle pasti.“

Mouchu ale nevytáhl. Pokračoval dál a poučoval ubohý hmyz o nástrahách létání. Kdyby byla moucha schopná uvažovat, tak by mohla dojít k závěru, že by možná bylo lepší zemřít ve spárech pavouka než být předmětem pozornosti tohoto konkrétního chrliče. Ale moucha mluvit neuměla, a tak si nestěžovala. Jen dál bzučela a chrlič dál mluvil...

A tak jsem se mohla nepozorovaně vytratit z chrámu, kde jsem oprašovala lavice, a jít se podívat, jak král vyjíždí na kopec.

Vběhla jsem do chrámové lodi, bosé nohy mi pleskaly o kámen, a pak už jsem byla z katedrály venku, kde mě přivítal západ slunce, jehož světlo pronikalo skrz závoj, který jsem měla přes oči.

Štěrkem vysypané nádvoří bylo prázdné, návštěvní hodiny skončily. Jedinými přítomnými postavami bylo pět vápencových soch. Pět postav bez tváře zakrytých kápěmi. Tyčily se do výšky

téměř osmi stop, starobylé ruce rozpažené v němém pozvání. Všech pět bylo naprosto stejných, až na kamenný předmět v jejich levé ruce – každá svírala jiný. Jedna socha držela minci, druhá kalamář. Další nesla veslo, ta vedle ní zvonkohru a poslední tkalcovské závaží. Proplétala jsem se mezi nimi po špičkách, zmítána vtíravým strachem, že je rozzlobím, jestli se budu pohybovat příliš hlasitě. Ale byly to pouze kamenné sochy, které neznaly ani hněv, ani lásku, a přesto mě pozorovaly skrze temnotu svých kápí, dravé ve své nehybnosti. Cítila jsem je, stejně jako jsem na svých zádech cítila pohled Aislinské katedrály – s očima z barevného skla –, tichý, starobylý a nesouhlasný. Spěchala jsem dál. Nádvoří ustoupilo trávě a kámen vystřídal sad se vzrostlými ovocnými stromy. Bylo pozdní léto a v korunách stromů visela krvavě červená jablka. Zvedla jsem ruku nad hlavu, a aniž bych zpomalila své kroky, jedno jsem z větve utrhl. Když jsem se prodrala sadem, stála přede mnou dlouhá kamenná hradba.

Na ní čekalo pět panen.

Měly na sobě stejné lehké roucho jako já, oči zahalené týmž závojem. Seděly vysoko na starých kamenech, koupaly se v záři zapadajícího slunce, jejich šaty povívaly ve větru. Vypadaly jako pět bílých vlajek vyvěšených na hradbách na znamení kapitulace.

Jako by vycítily, že se k nim konečně připojila jejich poslední chybějící část, svorně se otočily, když jsem se k nim blížila. Nejvyšší z nich, která na mě předtím mávla ode dveří katedrály a sykla: „*To je přece král!*“, si teď přiložila dlaně k ústům a zavolala: „Pospěš si!“

Jablko jsem přidržela mezi zuby, abych měla volné ruce, a drápala se mozolnatými prsty na staré kameny. Hradba byla deset stop vysoká a porostlá lišejníkem, takže bylo těžké ji přelézt. Ale téměř deset let praxe dokáže udělat mistra z každého – ty kameny mi byly již známým protivníkem.

Vytáhla jsem se nahoru. Ženy mi udělaly místo a já přes hradbu přehoupla nohu a posadila se na ni obkročmo. „Jste si jisté, že je to on?“

Vysoká a ušlechtilá Dvojka – neznala jsem její jméno, jen číslo – ukázala prstem na horizont. „Za tím srázem jsem viděla fialové praporce. Přísahám na svou matku.“

„Kdybys měla matku, možná by to i něco znamenalo,“ zamumlala Trojka.

„Dej tomu chvílku,“ zastavila ji Dvojka, záda rovná jako podle pravítka. „Uvidíš, že mám pravdu.“

Pětka, která seděla vedle mě, si odhrnula zrzavé vlasy z obličeje. Vítr jí je sfoukl zpátky. „Podělíš se?“ ukázala na mé jablko.

Podala jsem jí ho. „Není moc sladké.“

„Fuj.“ Zkroutila obličej a zahodila jablko přes hradbu. S žuchnutím dopadlo na kraj cesty – stala se z něj červená tečka uprostřed zeleně. „Jak to můžeš jíst?“

„To se asi nikdy nedozvíme.“

Po mém druhém boku si Čtyřka natáčela na prst pramen divokých černých kadeří. Volnou ruku mi položila na rameno a naše pohledy se střetly. Nebo jsem si to alespoň myslela. Pod závojem, který zakrýval obličej od obočí až po kořen nosu, se nedalo rozeznat, kam se kterákoli z žen skutečně dívá. Neznala jsem jméno žádné z nich ani barvu jejich očí.

Neznala jsem ani barvu těch *svých*.

„To mě podrž.“ Čtyřce se na rty vkradl úsměv. „Už jede.“

Otočily jsme se. V dálce na východě vykukovaly z kopečků zeleného porostu –

Fialové praporce.

Přimhouřila jsem oči. Dívat se skrz závoj mi připadalo jako dívat se přes páru stoupající z konvice. Ale skála, na níž katedrála stála, byla tak vysoká a kopce Traumu tak rozlehlé a vzduch tak čistý, že jakmile kopce vyplivly družinu krále Castora na obzor, šlo snadno sledovat její pohyb krajinou.

Přijížděly jich téměř dva tucty – praporečníci, panoši a rytíři. Nabízeli neskutečnou podívanou. Slunce tančilo na jejich zbroji a vítr unášel jejich hlasy přes horské štíty, kde se v ozvěnách lámaly a překrucovaly v podivnou cizí řeč. Dokonce i na dálku jsem poznala, který z nich je král Benedikt Castor. Jeho zbroj nevyrobili

ze stříbrného železa jako zbroj jeho rytířů, ale pozlatili, jako by on představoval slunce a oni shluk menších hvězd.

Tehdy jsem poprvé uviděla chlapce-krále.

Průvod zmizel za skalním sedlem. Za deset minut projde přímo pod hradbou, na níž jsme seděly jako čekající vrabci.

Jednička si poklepala na bradu. „To je hodně rytířů jen kvůli Věštbě.“

Čtyřka se pousmála. „Naštěstí pro nás.“

„Slyšela jsem, že tenhle král je ještě dítě,“ pronesla Trojka svým obvyklým monotónním hlasem, jako by slova spíše četla, než vyslovovala. „Prý se lekne i vlastního stínu. Možná si myslí, že ho starý děsivý Aisling ochrání.“

„Meče a brnění nejsou nic proti kameni,“ zašeptala jsem do větru. Ostatní přikývly.

„Když už jsme u toho...“ Jednička zabořila ruku do beztvarych cípů šatů a vytáhla šest stébel slámy. „Pojďte sem, ženy.“

Všechny jsme jednohlasně zasténaly a pak se na hradbách posunuly. Když jsme skončily s přesunem, zabrala Dvojka místo přímo před Jedničkou a její hrstí stébel. Hra byla jednoduchá.

Nevytáhni si nejkratší stéblo.

Dvojka si slámky prohlédla a vytáhla si dlouhou ze středu svazku. Jednička sáhla po další na kraji, opět dlouhá. Tahaly jednu po druhé, dokud nezbyla poslední dvojice. Po chvilce přišla na řadu Jednička. Vytáhla stéblo a usmála se.

„A nejkratší je tvoje, Dvojko.“

Dvojka zvedla bradu a přeměřovala si nás pohledem. „Pojď sem, Trojko.“

Hra postoupila do dalšího kola. Dvojka porazila Trojku a samolibě se postavila vedle Jedničky, zatímco my ostatní jsme si nervózně okusovaly nehty a čekaly, až na nás přijde řada. Trojka porazila Čtyřku, stejně jako Pětka.

Když se Čtyřka postavila proti mně, své poslední soupeřce, byla ztuhlá jako cínový vojáček.

Přešlapovaly jsme v tanci, který jsme znaly jen my, a otáčely se podél hradby, přičemž zvuky z královského průvodu k nám

doléhaly stále hlasitěji. Čtyřka svírala slámky v ruce a kývla na mě. „Ty první.“

Zkoumala jsem roztřepené žluté okraje a vytáhla si dlouhé stéblo.

Čtyřka také. Nedaleko už bylo slyšet řehotání koní a smích rytířů. Tahala jsem znovu, další dlouhé stéblo. Další i pro Čtyřku.

„Poslední stébla.“ Trojka tiše zahvízdala. „Bojíš se, že ti bude příliš špatně na to, abys flirtovala, Čtyřko?“

„Sklapni.“ Čtyřka mi pokynula bradou. „Pokračuj.“

Věděla jsem, na co myslí. Na co jsme myslely my všechny. Proč jsme se pořád k té hře vracely, zas a znova.

Nechci být tou, která bude snít.

Vítr mi rozvířil ostříhané stříbřitě světlé vlasy, ale oči jsem nespouštěla ze stébel. Upírala jsem je na ten výrazný vzor na jejich roztřepených žlutých koncích. „Tohle.“

Všechny ženy se naklonily dopředu a slámky byly odhaleny. Dvojka se rozesmála. „Jsi dítě štěstěny, Čtyřko.“

Vytáhla jsem si to kratší stéblo.

Čtyřka se s úlevou zasmála. „Možná je to tak i lepší, Šestko. Ty jsi její *oblíbenkyně*. Nikdy sebou ve vodě neplácáš.“

Stiskla jsem slámku ve ztuhlé dlani, tu malou, ošklivou a křehkou věc, a pak jsem dosedla na hradbu, právě když se objevili první jezdci procesí.

První z nich, jedoucí na světlém válečném koni, který neměl na boku ani skvrnu od trávy, byl král.

Benedikt Castor se nenesl v brnění tak, jak jsem to viděla u jeho předchůdce, krále Augura – šedé oči, šedivé vlasy, chladný a nezúčastněný. Král Castor skutečně vypadal v sedle mírně shrbeně, zbroj mu při pohybu vrzala, jako by nebyl zvyklý na její sevření – jako panoš, který se převlékl za krále. Měl kulatě tváře a hladkou tvář. Napadlo mě, jestli se už vůbec potřebuje holit.

„Představ si to,“ ozvala se Pětka. „Je ti teprve sedmnáct let a rytířský řád tě povolá, abys chránila víru. Sedmnáct a už je z něj král.“

„A celý svět se přitom dívá,“ zašeptala Jednička a podívala se na něj.

Král Castor projel pod námi, ani nevzhlédl, vůbec si neuvědomil, že ho někdo pozoruje. Ale jak Čtyřka vzdychla, pohled zvedl králův praporečník. Když nás spatřil na hradbách, oči se mu rozšířily. *Věštkyňe*, pohnul bezhlesně rty, aniž vydal hlásku. Pak se osmělil a zavolal na rytíře za sebou. „Šest panen na hradbách. *Věštkyňe*!“

Ozval se šramot a ržání koní.

Rytíři přijeli na dohled. V jejich řadách byli nejen muži, ale také ženy nejrůznějšího vzezření. Někteří měli nápadně světlé vlasy typické pro Bellidinské útesy, ti od Úpěnlivých vrcholků zase ostré, hranaté rysy. Jeden rytíř, se sekerou přehozenou přes rameno, měl kolem očí uhlem namalované linky, charakteristické pro Zvonivý hvozď.

„*Věštkyňe*,“ zvolal rytíř a zvedl hledí své přilby. Díval se na Čtyřku. „Krásná mystičko. Zabíjel jsem skřety – bránil Omeny a víru. Buď tak laskavá a na oplátku za mou oddanost mi věnuj polibek.“

I ostatní rytíři natahovali krky a sundávali si přilby, aby si nás lépe prohlédli. Někteří na pozdrav odříkávali rytířské vyznání víry, jiní házeli květy chudobek a prosili – přímo žadonili – o naši pozornost, o naše slova, o naše polibky, ačkoli hradba byla příliš vysoká a nám bylo milejší je jen pozorovat, jak prosí, než abychom jim nabídly své rty.

Naklonila jsem se dopředu a snažila se jim pohlédnout do očí. Mých pět společnic na hradbách a abatyše nosily závoje. Jediné oči, do kterých jsem se pravidelně dívala – kromě návštěvníků katedrály –, patřily chrlíčům. A ty je měli vytesané z kamene, takže to bylo, jako bych se dívala na samotnou katedrálu. Byly přenádherné, ale zcela bez života.

Zvony začaly zvonit.

Královský průvod prořídł a pod námi projížděli poslední rytíři. *Věštkyňe* se nacvičeným krokem přesunuly po hradbě, aby je následovaly, ale já zůstala sedět.

Rozevřela jsem dlaň a nechala úlomky krátkého stébla na křídlech vrtkavého severního větru odtančit pryč. Zvony katedrály zněly dál, neodbytně a naléhavě. Zvedla jsem se, abych je vyslyšela, a připravila se na to, co mělo následovat...

Zdola zaržál kůň.

Na cestě zůstal stát poslední rytíř. Jeho kůň se zastavil a hlučně žvýkal něco, co našel v zeleni podél cesty.

Moje jablko.

Rytíř se snažil koně pobídnout, ale ten si jen spokojeně odfrkl, byl zcela uchvácen jablkem. Nehnul se z místa.

Zpod hledí přílby se tlumeně ozval příval nadávek. Rytíř se za hluku zvonů pohnul v sedle a zaklonil hlavu vzhůru – poskytl mi tak pohled na tmavou štěrbinu v hledí, odkud pozoroval svět.

Do očí mu nebylo vidět. Ani on nemohl přes můj závoj zahlédnout ty moje. Přesto jsem jeho pohled v okamžiku, kdy si mě všiml na hradbě, ucítila někde mezi žaludkem a hrdlem.

Ztuhl v ramenou. Pomalu natáhl ruku k přílbě. Sundal si ji. Přes obličej se mu rozlila změť černých vlasů. Odhrnul si je z obličejů a já se nadechla.

Ostré rysy. Tmavé obočí. Výrazný nos. Jeho pleť byla olivová, nazlátlá od slunce, ale z výrazu mu žádné teplo nevyzařovalo. Na třech zlatých kroužcích v jeho pravém uchu se zachytilo světlo. Přísné hnědé oči, orámované uhlem, byly tak tmavé, že se zdály téměř černé.

Ani z nich nesálalo teplo.

Upřeně mě pozoroval, oči měl doširoka otevřené, vzápětí je přimhouřil. Ústa se mu pomalu zkřivila v úšklebek, jehož význam byl jednoznačný.

Na co sakra zíráš?

Ostatní rytíři ke mně vzhlíželi s úsměvem, bez stínu výzvy, s mým úžasem a úctou. Zdálo se ale, že tenhle takové nutkání nemá. „Rytíři,“ zavolala jsem. „To, co tu všichni předvádíte, je ohromná podívaná. To je král tak bázlivý, že potřebuje k Věštbě společnost celé své rytířské družiny.“

Rytířův pohled zůstal pevný a upřený. Neřekl nic.

„Ptala jsem se, jestli váš král –“

„Co se týče nás a vás, tak my rozhodně nejsme ti, kdo budí pozornost.“

Užasle jsem zamrkala. „Co prosím?“

Nepodal žádné vysvětlení, jen jeho brnění zaskřípalo, zatímco si mě dál nepřátelsky měřil pohledem.

Narovnala jsem se a tyčila se nad ním jako jedna z věží katedrály. „Ctihodný rytíř by si raději ukousl jazyk, než aby takhle mluvil s dcerou Aislingu.“

Semkl rty, jako bych mu řekla vtip na svůj vlastní účet.

Najednou se za mnou ozval chraplavý hlas. „Bartoloměji!“

Otočila jsem se. V sadu, na nějž se snášel stín katedrály, stál tentýž podivný chrlič, který jsem zanechala na chórovém ochozu. Znovu na mě zavolal. „Okamžitě slez dolů, Bartoloměji. Potřebují nás uvnitř.“

Podívala jsem se zpátky na cestu. Rytíři se konečně podařilo pobídnout koně a rychle ujížděl, aby dohnal ostatní.

Zamračila jsem se na jeho vzdalující se postavu.

„No tak, Bartoloměji, slyšíš mě?“ Chrlič káravě mával prstem. „Okamžitě slez dolů –“

„Slyšela jsem, slyšela jsem.“ Chytila jsem se okraje hradby a spustila se, až jsem se bosýma nohama dotkla trávy.

Aislingskou katedrálu zdobilo třiačtyřicet chrličů a každý byl jiný. Byli vytesaní z vápence a nesli v sobě znepokojivou kombinaci lidských a zvířecích vlastností, většina z nich měla křídla a uměla létat. Tenhle měl vystouplé čelo, tesáky, drápy a za zády vytesaná křídla jako netopýr, ačkoli jsem ho nikdy neviděla létat, zřejmě proto, že *nebe je bezmocné a byla by pro něj nenapravitelná urážka, kdyby si ho někdo spletl s ptákem*.

Ale jakkoli byli chrliče odlišní, jeden druhému se velmi podobali. Všichni chovali zvláštní oddanost Aislingské katedrále, byli zasvěcení skále a vždy bděli nad abatyší, jako by byli součástí katedrály. Vrčeli, ale málokdy promluvili. Až na tohoto.

Přistoupila jsem k němu s prosebně nataženými rukama. V případě tohoto konkrétního chrliče, který bez jakéhokoli zřetelného důvodu nazýval všechny a všechno *Bartolomějem*, bylo lepší tvářit se zkroušeně. Když začal trucovat, nepřešlo ho to celé dny. „Omlouvám se,“ špitla jsem. Když jsme se postavili vedle sebe, měl čelo u mého ramene. „Kárala jsem jednoho idiota.“

„Příjemná zábava, jak jsi mi ostatně už mnohokrát předvedla. Ale přijel král, bez jediného varování. Jaká nestoudnost lidského rodu.“ Sklopil kamenné oči. „Už jste si mezi sebou vybraly, která bude snít v prameni?“

„Budu to já.“

„Výborně.“ Natáhl ruku s drápy. „Pospěš si.“

Vedl mě skrz vzrostlý jabloňový sad. Spěchali jsme přes nádvoří, míjeli sochy a vraceli se ke katedrále, vábeni neviditelnou silou.

Když jsme dorazili k vysokým dubovým dveřím, den už ustupoval noci. Stála tam abatýše, čekala. Nezahlédla jsem ani tvář, ani jediný odhalený kousek kůže. Závoj – bledá opona sahající až k bradě – jí zcela zakrýval tvář a ruce měla chráněné bílými hedvábnými rukavicemi. Nespokojenost prozrazovaly jen zaťaté pěsti u boku a ledový tón v hlase.

„Zdá se, že si král nečekaně přišel pro věštbu. Benedikt Castor Třetí.“

Vyslovila jeho jméno rychle, jako něco hořkého, co si přála vyplivnout. Abatýše si o novém chlapci-králi zjevně nemyslela nic dobrého. Vítr jí lehce rozvlnil závoj. „Budeš snít ty, Šestko?“

„Ano.“

Z hrdla jí vyšlo tiché souhlasné *hmm* a já cítila, jak se mi dme hrud'. Abatýše se jemně dotkla mé tváře a ustoupila stranou, abychom s chrličem mohli projít do chrámové předsíně, a pak za námi zavřela dveře katedrály.

Aislingská katedrála byla temná. Chladná. Těžký vzduch uvnitř voněl vápencem a mahagonem – ale nebyl dost silný na to, aby překryl odporně nasládlý zápach hniјících květin, který se linul zevnitř.

„Dnes ráno jsem vyčistil věštecká roucha.“ Chrlič mě vedl hlavní lodí. Na poslední lavici leželo šest hedvábných rouch. „Byla to náročná práce. Jsem vyčerpaný až do morku základů.“

„Do morku kostí“ se říká,“ zamumlala jsem a začala si sundávat šaty.

Chrličovo kamenné obočí se svraštilo. „Kde bych asi vzal kosti?“

Než jsem stačila cokoli říct, otočil se ke mně zády a nechal mě, ať se s knoflíky potýkám v soukromí. Nejprve jsem si svlékla volné

jemné šaty z hedvábí. Pak přišla na řadu tenká lněná košílka. Neměla jsem na sobě žádné šperky, pletené punčochy ani boty. Stáhla jsem si spodky a nechala je spadnout k nohám. Když jsem se odstrojila, jedinou látkou na mém těle byl závoj.

Nahá jsem se zachvěla.

Věštecké roucho bylo ještě teplé a vonělo čerstvým vzduchem. Vzala jsem si to s římskou šestkou vyšitou na manžetě. Bílé, bez poskvrny a hedvábné na dotek, mnohem jemnější než šaty, které jsem právě svlékla. Roucho působilo přepychově, ale ne útěšně.

„Jsem připravená.“

Jsem připravená, posmívala se mi ozvěna, odrážející se od kamenných stěn katedrály.

Chrlíč se otočil. Pohlédl na mě kamennýma očima, znovu mi nabídl rámě a vedl mě do příčné lodi katedrály. Tam, ve středu katedrály, jako její srdce...

Byl pramen.

Kdysi dávno pukl veliký kus vápencové horniny a kolem něj byla postavena Aislingská katedrála. Ze široké praskliny vyvěral prastarý pramen, táhnoucí se jako dlouhá, úzká lázeň. Voda v něm byla olejovitá a tmavá a páchla po tlejících květinách.

Zvony katedrály se znovu rozezněly. Srdce se mi sevřelo a hrdlo stáhlo. Pomalu jsem se přiblížila k prameni a nadvzdla jsem si lem roucha.

Chrlíč mě odevzdal prameni.

Hustá, vlekle proudící voda mi sahala těsně nad pupík. Byla studená, jako všechno v katedrále. Zachvěla jsem se, když mě pramen vtáhl do svého mrazivého lůna a osahával hedvábí mého roucha, až bylo zcela průsvitné.

Vzhlédla jsem. Nade mnou, vysoko v křížové klenbě katedrály, se rýsovalo pět vitrážových oken, na každém z nich byl vyobrazen jeden kamenný předmět – stejné předměty, jaké držely v rukou sochy na nádvoří.

Mince, kalamář, veslo, zvonkohra a tkalcovské závaží.

Šesté a poslední okno se nacházelo uprostřed východní stěny – obrovská rozeta složená z tisíců kousků barevného skla. Její vzor

se od ostatních lišil, nezobrazovala žádný kamenný předmět, ale květinu s pěti zvláštními okvětními lístky, které – když jsem si je pozorně prohlédla – vypadaly jako křehká křídla můry.

Poslední paprsky denního světla rozzářily okna, ale světlo zůstalo vysoko, mimo dosah. Pramen, ve kterém jsem stála, byl nejsvatějším místem v Traumu, a přesto jsem byla obklopena temnotou.

Ze stínů chrámové předsíně se tiše vynořilo dalších šest chrličů. Postupně se rozestavily kolem pramene jako strážce času na slunečních hodinách.

Dveře katedrály se otevřely.

Dovnitř vešli královští rytíři – mlčenlivě, jako by jim Aislingská katedrála vysála slova z úst. Sundali si přilby a zvedli hlavy, aby si mohli prohlédnout mistrovské provedení katedrály – její jemné mramorové podlahy, vyřezávané reliéfy, klenuté stropy a vitráže.

Zvony přestaly bít.

Král Castor kráčel po boku abatyše za svými rytíři. On ve své třpytivé zbroji a ona ve světlém rouchu se závojem přes obličej. Mohli by být nevěstou a ženichem, kteří se vydali na dlouhou cestu chrámovou lodí, aby si v kněžišti vyměnili své sliby.

Rozdíl byl v tom, že nevěsta nemívá v ruce nůž.

Rytíři se usadili do lavic. Když abatyše a král došli ke kameni v srdci katedrály, postavili se proti sobě – přímo přede mnou.

Abatyše promluvila stejným způsobem jako při každé Věštbě. Bez citu. „Tohle je tvoje první Věštba, Benedikte Castore. Přinesl jsi svou oběť?“

Král stál přede mnou, jeho modré oči byly rozšířené a skelné. „Dvacet zlatých.“

„A co si přeješ dozvědět se z tohoto věšteckého snu?“

„Nic.“ V králově tváři se objevil ruměnc, hlas se mu třásl. „Tedy, měl bych chtít vědět, zda mi jsou nakloněni, teď, když jsem novým králem Traumu.“

Zachvěl se, zatímco já zůstala bez hnutí stát. Chudák chlapec se bál, strach ho dělal ještě mladším, navzdory jeho znamenité zbroji. Napadlo mě, jestli jsem v tu chvíli neviděla Benedikta Castora

jasněji než kdo kdy předtím. To byl ten důvod, proč jsem milovala být Věstkyní. Cítila jsem se mnohem moudřejší, silnější, když jsem stála v prameni Aislinské katedrály. Bylo to až groteskní, ale povzbuzovalo mě to.

Přestože jsem to, co následovalo, nenáviděla.

Abatyše dlouho mlčela. Pak pomalu podala králi Traumu nůž.
„Začněme.“

KAPITOLA DRUHÁ

Omeny

Čepel nevydala žádný zvuk, když se král Castor říznul. Přejel ostrým přes linii srdce na své dlani, pak pokrčil prsty a do ruky jako do kalichu na víno chytal vytékající krev. Byl to posvátný akt – obětovat kousek sebe pro umění Věštby.

Abatyše vzala krále Castora za zápěstí a přiložila mu jeho zkrvavenou ruku k ústům. Král zesinal a odvrátil zrak ke zdi, jako by nesnesl pohled na svou krev – nebo na mě.

„Pij,“ přikázala abatyše.

Otevřela jsem ústa a králova krev se mi rozlila po jazyku, lepková a teplá. Chutnala odporně. Krev tak chutnala vždycky.

Polkla jsem a přemáhala se, aby se mi neudělalo špatně.

Abatyše zahájila řeč. „Traum je staré jméno pro ještě starší zemi. Její historie je zahalená tajemstvím tak strašidelným jako sen. V mnoha ohledech však jeho skutečná historie začala právě na této skále...“

Odmlčela se a obrátila se ke králi. „I když *Castor* jako ty by možná nechtěl slyšet příběh, který obvykle vyprávím před Věštbou. Můžeme rovnou přistoupit ke snění?“

Král Castor přešlápl na místě. „Rád bych to učinil řádným způsobem. Prosím, pokračujte.“

Abatyše se dotkla mé tváře, což byl známý projev její tiché náklonnosti, a pak pokračovala. „Traum a jeho vesnice známe tak dobře jako svých pět prstů. Coulsonské tržiště, vesnice kupců.

Učené město v srdci království – Seacht – vesnice písařů. Úpěnlivé vrcholky, poblíž ústí naší řeky, vesnice rybářů. Hýčkaný březový les – Zvonivý hvozd, v němž sídlí lesníci. Rozkvetlé Bellidinské útesy, obývané tkalci.“

Abatyše si povzdechla. „Staré příběhy se samozřejmě rozcházejí, ale v jednom se shodují všechny. Traum byl plný nestvůr. Skřetů, kteří se potulovali po vesnicích. Lid se s nimi snažil bojovat, ale vesnice nebyly jednotné, potácely se bez bohů, bez božských principů, bez vládce. A když nic z toho neexistuje...”

Nedá se uniknout tragédiím, odříkávala jsem v duchu.

„Nedá se uniknout tragédiím,“ zopakovala nahlas abatyše. „Z vesnic skřeti odnesli jídlo, zlato i děti. Docházelo k vraždám. Úroda skomírala, lodě troskotaly a vlnu rozežírali škůdci. Zanedlouho byli obyvatelé Traumu sami jako skřeti – podivná divoká a dravá stvoření, zbavená jakékoli ctnosti.“

„To vypadalo na dobré časy,“ zamumlal jeden z rytířů.

Král Castor se nejistě usmál. Zpoza svého závoje jsem se na něj zamračila.

Abatyše pokračovala. „Mrtvých přibývalo a s nimi i rozporů mezi vesnicemi.“

Až do jedné noci.

„Až do jedné noci. Jedné temné, osamělé noci, kdy byl vzduch tak mrazivý, že zbarvil oblohu do nevidaného purpurového odstínu, navštívilo Traum šest bohů.“

Katedrálou se rozlehlo uchechtnutí.

Zachrastilo brnění a ozvaly se tlumené hlasy, pak jeden z rytířů odstrčil lavici a jeho kroky hlasitě dopadly na kamennou podlahu. Rozrazil dveře katedrály, večerní světlo se mu zatřepotalo v tmavých vlasech a přes tři zlaté kroužky v pravém uchu.

Byl to ten rytíř z cesty. Vrhł jeden zlověstný pohled přes rameno.

Pak za sebou kopnutím zabouchł staré dřevěné dveře.

Abatyše vyčkala, až dozvuky jeho odchodu utichnou, a pak nerušeně pokračovala. „Jedné temné, osamělé noci opustilo nalezené dítě svou vesnici a vyšplhalo se za potravou na čnicí horu. Skála nenabízela mnoho života kromě ševelící trávy, květů chudobek

a bledých mūr. Ale pak objevilo pramen! Podivný pramen na vrcholu skály, který vyvěral z velkého kamene. Dítě přistoupilo k okraji vody a zhluboka se napilo.“ Okázale se nadechla. „A propadlo se do snu.“

Slyšela jsem ten příběh tolikrát, že se mi v duchu promítal před očima. Dítě, jako jsem byla já, když jsem přišla do Aislingu, ležící v temné vodě před uhranutými přihlížejícími. Byla jsem hrdá na to, že nalezenec – jako já – může být nejdůležitější postavou v nejposvátnějším příběhu Traumu.

I kdyby to dítě nemělo jméno.

Abatyše pokračovala. „Když se dítě probudilo, nemocné a zesláblé, vyprávělo kolemjdoucím barvitý příběh o šesti nadpozemských bytostech, které vstoupily do jeho snem zahalené mysli – o stínových postavách, které nesly kamenné předměty, z nichž každý měl jedinečnou moc. Příběh dítěte se rozkřikl po kraji a lidé z vesnic přicházeli k hoře, aby se podívali na pramen. Dítě znovu a znovu pilo vodu a snilo. Časem pochopilo, že pohyby kamenných předmětů jsou předzvěstí. A tak byla bohům, kteří je ovládali, dána jména.“

„Omeny,“ zašeptala jsem.

„Omeny,“ zopakovala abatyše. Zvedla prst, ukázala na okna nahoře a každá duše v katedrále zvedla oči k vitrážím. „Omen, který nosil kamennou minci, dítě pojmenovalo Důmyslný zbojník. Omen vybavený kalamářem byl pokřtěn na Zarputilého písaře. Omen, který ovládal kamenné veslo, byl nazván Horlivým veslařem. Zvonkohru nese Věrný lesník.“ Ukázala na poslední klenuté okno. „A posvátné tkalcovské závaží užívá Srdcebolná tkadlena.“

Abatyše namířila prstem na poslední okno – obrovskou rozetu. „Ale šestý Omen nenesl žádný kamenný předmět, neodhalil o sobě vůbec nic, vyhlíží jen jako bledá mūra s křehkými křídly. Někteří říkají, že se vyjeví v okamžiku, kdy se narodíte, jiní věří, že přichází těsně před smrtí. Co z toho je pravda,“ – rozevřela dlaně jako dvě misky vah – „vědět nemůžeme. Můžeme číst jejich znamení, ale není nám dáno, abychom bohy zpochybňovali. Mūra je vrtošivá,

nepřístupná – zůstává navždy nepoznána, skrytá i Věstkyním.“ Přiložila si ruku v rukavici na hrud'. „Jistě, jsou mezi námi tací, kteří už dlouho věří, že Omeny jsou větší než krajina snů, kterou obývají. Že mūra a ostatní existují – ukrytí ve vesnicích zabíjejí strašlivé přízraky a svými magickými kamennými předměty ovlivňují osud Traumu. Věčně přítomní – stále bdělí.“

V ústech se mi hromadily sliny, byly husté a chutnaly po železe. Už bylo skoro na čase.

„A tak,“ pokračovala abatyše, „se ocitáme uprostřed největšího příběhu Traumu. Na hoře, z níž pramen vyvěrá, byla postavena velká katedrála, kam byly přiváděny další nalezené děti, aby snily, a staly se z nich dcery Aislingu, uctívané Věstkyně. Byl korunován král a pět traumských vesnic sjednotila víra. Tak vzniklo Království kamene a vody. Stejně přičinlivě, jako chránili vesnice před skřety, měli královští rytíři hájit i víru.“

Odmlčela se a shlížela na mladého Benedikta Castora, jehož pohled byl upřený na zem. „A král přísahal, že bude spíš prosebníkem než panovníkem, že nikdy nezneužije svou pozici ochránce víry pro osobní prospěch – nikdy nebude hledat Omeny nebo jejich kamenné předměty kvůli vlastní moci nebo marnivosti. Neboť nakonec,“ pokračovala abatyše, „jsme všichni prosebníci. Ať je to řemeslník nebo král, rytíř nebo nalezenec či Věstkyně – víra je pro všechny stejná. Tak jako Aislingská katedrála podpírá vesnice, je víra oporou nám všem. A přestože každý z nás nese v srdci své vlastní vyznání, nikdy nesmíme zapomenout – jsou to Omeny, kdo vládne Traumu. Omeny, které kreslí znamení. My jsme jen svědky jejich zázraků. Učedníci jejich předzvěstí.“ Zvedla ruce v naléhavém gestu. „Navždy nám přísluší čest přihlížet jejich velkoleposti.“

„Navždy jen přihlížet,“ zvolala jsem.

„Navždy jen přihlížet,“ zašeptal král.

„Navždy jen přihlížet,“ opakovali rytíři.

Chrlič obestoupili pramen.

Zadrhl se mi dech. „Jaké jméno se svou krví dáváš Omenům?“ zeptala jsem se krále.

Polekal se, jako by na mě zapomněl. „Benedikt Castor Třetí.“

Abatyše mi položila ruce na ramena.

„Lehni si,“ nařídila mi.

Obklopil mě zápach tlejících květin, chuť krve a kluzká mastná voda. Ležela jsem na zádech v prameni a dívala se vzhůru na strop Aislinského kláštera a na jeho okna. On se koupal ve světle, já v temnotě.

Abatyše se nade mnou sklonila. „Sni,“ zazněl její poslední, rozhodný příkaz.

Stiskla mi klíční kost, dost silně na to, aby mi udělala modřinu.

Ponořila jsem se do ledové, hrozivé vody.

Zavřela jsem oči, otevřela ústa. Nasála jsem vodu do plic a dusila se. Mé tělo sebou škublo, jednou, dvakrát – voda se zčeřila. Pak jsem udělala to, co jsem dělala vždycky od svého prvního dne v Aislinské katedrále.

Utopila jsem se.

Cítila jsem jenom bolest.

A pak přišla nicota. Jasná, bílá nicota.

Ležela jsem na čisté kamenné podlaze a dívala se do stejných oken jako předtím. Jenže teď se mi zdála mnohem vyšší a klenu-tá střecha katedrály vypadala zamlžená, jako by byla vysoko na obloze.

Chrliče, Věstkyně, abatyše, král a jeho rytíři zmizeli. Dokonce ani mahagonové lavice nezůstaly. Ocitla jsem se sama v bledé, přechodné verzi Aislingu – v takové, která v časech bdění nikdy neexistovala.

Postavila jsem se na nohy. Můj oděv zmizel. Jediným kouskem látky, který jsem teď měla na sobě, byl můj závoj. Shlédla jsem na své nahé tělo, na vlasy a maso, tuk, svaly a kosti. V hrdle mi zabublal podivný smích. Vždycky jsem si připadala nepřírozně široká poté, co jsem spolykala krev a vodu a utopila se v prameni. Jako bych byla nekonečná, když jsem všechen ten neklid přijala do svého těla. Naplnilo mě to odporem k sobě samé – a zároveň pýchou.

Na okraji mého zorného pole se pohnul stín. Otočila jsem se, ale jen se mihl a hned zmizel.

V tom obrovském prostoru jsem se cítila malá. „Omene,“ zavolala jsem. „Jsem tvůj zvěstovatel, tvůj snilek – navždy jen přihlížím. Přišla jsem věštit.“

Ticho. Pak se katedrála rozvlnila. Světlo rozmazávalo details, sloupy, okna a opěrné pilíře byly zachycené v podivné, nepřehlédnutelné záři. Procházela jsem bílou nicotou, svět se ploužil, a přesto mi srdce tlouklo jako kolibříkovi.

Katedrála se povážlivě rozvlnila. Tmavé skvrny jako fleky na látce děrovaly široký bílý prostor. „Ochutnala jsem krev Benedikta Castora Třetího.“ Zopakovala jsem: „Přišla jsem věštit.“

Katedrála se zavlnila – a pak úplně pohasla.

Podlaha pod mýma nohama se otevřela a já se propadla proužky světla do temnoty. Žaludek se převrátil, ruce i nohy ochably – tělo podlehlo vjemu, že padám.

Ve tmě se stříbrně zablesklo.

Nejprve jsem dopadla na kolena, pak na ruce, povrch pod nimi byl studený, tvrdý a vratký. Spolkla jsem zasténání a zavrávora-la. Naklonila jsem se, převrátila a pak se převalila jako váleček přes těsto. Ozval se sborový cinkot, a když jsem se přestala kutálet, zkroucená, nahá a už s modřinami, vzpřímila jsem se a posadila.

Mince. Dopadla jsem na lože plné mincí, na stovky, tisíce mincí navršených v temné místnosti.

Zkoumala jsem okolí. Podívala jsem se nahoru. V místnosti byly fialové praporce, vysoká okna a za nimi zářila modrá obloha. Stále jsem rozeznávala náznak opěrných pilířů katedrály, jejich klenutých stropů a chladných kamenných útrob. Teď už by mě měli vytáhnout z pramene. Jakmile se tonoucí Věstkyně propadla do bezvědomí, vždycky ji vytáhli z vody a položili na záda s rozpaženými rukama do kněžiště, jako obětinu, aby mohla snít.

Pořád ke mně doléhalo dění zvenčí, ale zvuky se mísily. „Tak co?“ ozval se vzdálený hlas abatyše.

Otevřela jsem ústa, abych odpověděla.

A v tu chvíli jsem to spatřila. Minci, jinou než ostatní, vznášející se ve vzduchu. Jedna strana byla z hladkého kamene, druhá tmavá, rýhovaná a drsná.

„Mince Důmyslného zbojníka,“ zvolala jsem. „Vidím ji. Drsná strana je nahore.“ Vydechla jsem. „Předzvěst neštěstí.“

Jestliže abatýše odpověděla, neslyšela jsem to. Podlaha pod mýma nohama zmizela, mince pršely do temnoty a já s nimi.

S nečekaným zuchnutím jsem dopadla na vlněný koberec. Mince byly pryč. Ocitla jsem se v novém prostoru – v temné chodbě s vysokými stěnami pokrytými obrazy, které jsem nedokázala rozeznat, ať jsem mžourala sebevíc. Vypadaly jako těla, nahá jako já, poskládaná do nejrůznějších tvarů.

Vysoko nad nimi se tyčil téměř průhledný strop katedrály.

Mé kroky nevydávaly na koberci žádný zvuk, a přesto mi srdce v horečné úzkosti bušilo jako splašené. Utopit se v kouzelném prameni Aislingské katedrály a snít o Omenech bylo vždycky stejné. Bolestivé. Děsivé. Bez ohledu na to, kolikrát jsem snila, nedokázala jsem uniknout bodavému pocitu, který se ve mně usadil – že jsem uvězněná v pasti. Jako by mě někdo, koho nevidím, snad postava v kápi, sledoval a zastiňoval okraje mého vidění.

Bedra, podpaží i chodidla bosých nohou se mi leskla potem.

Jenže to nebyl jen pot. Na chodidla mi vytékalo něco mokrého. Studilo to, jak se mi to vkrádalo mezi prsty.

Pak jsem to uviděla. Na okraji chodby ležel kalamář, černý inkoust z něj vytékal na koberec jako z krvácející rány.

„Kalamář Horlivého písaře,“ vyslovila jsem a snažila se mluvit co nejhlasitěji. „Je převrácený. Vytéká z něj černý inkoust. Hrozné znamení.“

Nade mnou se ozval šepot. Poté se inkoust, koberec i chodba rozpadly do prázdna a já s nimi. Propadala jsem se temnotou, nicotou, do bledě šedého světla. Přítok vzduchu mě udeřil do tváře. Tentokrát tam nebyly žádné mince, žádný koberec, který by mě zachytil. Jen rozeklaná, nelítostná břidlice a horský kámen. Natáhla jsem ruce, abych se zachytila...

Narazila jsem na balvan, který mi rozdrtil klíční kost.

„Kde jsi teď, Šestko?“

Skřípala jsem zuby a svíjela se, dusila v sobě nutkání zvracet, zatímco mě drásala horká agónie.

„Šestko?“ Hlas abatyše se nesl jako ozvěna, stále stejně rozkazovací.

Jednou jsem viděla snít Čtyřku. Byla jsem mladá a zvědavá, jak asi vypadám, když věštím. Ale vidět Čtyřku, jak se topí, mě znervóznilo tak, že jsem málem odešla. Abatyše, která byla mnohem silnější, než jsem odhadovala, vytáhla Čtyřku z pramene, jako by nevážila vůbec nic, a položila ji do kněžiště. Vždycky jsem si myslela, že věštění zahrnuje házení sebou – možná dokonce svíjení. Snít o Omelech znamenalo propadat nočním můrám. Bolest, kterou jsem cítila v bezvědomí, pro mě byla stejně skutečná jako v bdělém stavu.

Ale Čtyřka tam prostě ležela a vypadala klidně. Jen slova, která jí vyklouzla z pootevřených rtů, naznačovala její neklid. Sténala, křičela. Potom mi řekla, že dopadla na záda na hromadu mincí Důmyslného zbojníka a vyrazila si dech. Slyšela jsem ale pouze vzdechy a viděla jen nehybnou dívku ležící v kněžišti v mokřém hedvábném rouchu, s rukama rozevřenýma ve vyzývavém gestu.

A z nějakého zvráceného důvodu se mi to líbilo. Vědomí, že mohu zadržovat tolik bolesti, aniž by to kdokoli jen tušil, mi dávalo pocit...

Síly.

I když mě zlomená klíční kost zatraceně bolela.

Zdravou rukou jsem se vytáhla na kolena. Prsa a břicho jsem měla pokryté škrábanci od kamenů. Když jsem vyhlédla ven, uviděla jsem jezírko obklopené sedmi horskými vrcholy – každý z nich byl tak strmý a rozeklaný, že připomínal pohádkové pařáty pradávného skalnatého obra.

Těm jsem ale nevěnovala pozornost. Dívala jsem se na vodu. Na křišťálově modrou vodu v jezírku – a na velké kamenné veslo visící nad ní. „Jsem v horách,“ procedila jsem skrz zaťaté zuby. „Veslo Horlivého veslaře se nedotýká vody – není tu proud. Další špatné znamení pro krále.“

Sevřel se mi žaludek – *už je to tady zase* – a pak už jsem nestála na skalách ani se nedívala na vodu, ale byla jsem sama v lese. Zlomená klíční kost a rány na kůži byly pryč. Ocítla jsem se v březovém lese, nikde ani živáčka.

Ale sama jsem nebyla.

Korunami žlutých listů pronikalo teplé světlo. Břízy měly štíhlé kmeny a ve vánku se kývaly jako vyzábělé paže natahující se po křehké siluetě Aislingské katedrály.

Naslouchala jsem.

Tam. Na stromě přede mnou visela kamenná zvonkohra, která vydávala několik vysokých, nejistých tónů.

„Zvonkohra Věrného lesníka zvoní falešně,“ zavolala jsem. „Zlá předzvěst.“

Neslyšela jsem abatyšin hlas. Představovala jsem si, jak se za svým závojem škodolibě dívá na krále Castora. Čtyři kamenné předměty – čtyři špatná znamení.

Zbývalo už jen jedno.

Zvonkohra ustala.

Les ztlchl. Břízy stály pevně semknuté, blíží než předtím, jako smečka vlků, která se v kruhu stahuje kolem zaběhnuté zvěře. Takto zblízka jsem si všimla, že jejich bledá kůra není průsvitná ani papírovitá, jak u břízy bývá. Ne, tahle kůra byla skvrnitá. Těžká. Jako staré maso. A suky na kmenech, temné šmouhy v té bledé, odlupující se kůře byly oči. Stovky černých očí bez víček, které mě pozorovaly.

Les zmizel. Když se svět ustálil, ležela jsem na tvrdé, studené, slizké zemi. Vzduch byl vlhký a dusný, sotva jsem rozeznala své nahé tělo – všechno zalila černota.

„Jsem ve tmě,“ zavolala jsem.

Jsem ve tmě, odříkávala z dálky moje ozvěna.

Věděla jsem, co bude následovat. Snila jsem o všech místech, která jsem navštívila, už bezpočtukrát – o místnosti plné mincí, o chodbě s kobercem, o horách, o březovém lese i o téhle sychravé tmě. A věděla jsem, jaké kamenné předměty na mě čekají a jak si je mám vyložit. Číst znamení mi šlo dobře. A právě proto mě po tom všem zahanbovalo, že se mi to tak přičí.

Že se stále bojím snít.

Postavila jsem se na nohy a s rukama nataženýma před sebe jsem se šourala vpřed. Chvilí nebylo nic, jen černočerná tma a zvuk

mého tepu v uších. Pak se objevilo stříbrné světlo. Vysoko nade mnou se úzkými škvírami prodíralo měsíční světlo, jako bych se dívala na noční oblohu z obrovského tmavého vejce.

Nebylo to moc světla. Jen tolik, abych nenarazila holeněmi do kamenné lavice postavené u zdi. Na ní ležel gobelín, vybledlý a roztřepený. K jeho spodním vláknům bylo připevněno kamenné závaží z tkalcovského stavu.

„Tkalcovské závaží Srdcebolné tkadleny,“ zvolala jsem a potlačila nutkání šeptat. „Visí na roztřepené niti. Páté špatné znamení.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Odpověď na otázku krále Castora zní: Omeny mu *nej*sou nakloněny.“

Z dálky se ozvaly hlasy.

Sen splnil svůj účel. Abatyše mě teď probudí...

Ozval se hluk. Kroky ve tmě. Nebylo to dupání, jaké by vydávala podrážka boty, nebo dokonce bosá noha, ale drsnější. Jako kámen o kámen. *Klap, klap. Klap, klap*, ozývalo se přímo za mnou.

Otočila jsem se.

Nikdo tam nebyl.

Po těle mi přeběhl mráz, tísnivý pocit, že mě někdo sleduje, zostril všechny mé smysly.

Klap, klap, blízko i daleko.

Stříbrné měsíční světlo pohaslo a já se ponořila do skutečné tmy. Zadržela jsem výkřik a udělala to, co jsem v této části snu dělala vždycky.

Běžela jsem.

Prchala jsem temnými útroby snu, dokud jsem se nepropadla – neprolétla do bezedné černi, do nicoty. Padala jsem, padala...

„Šestko,“ ozval se abatyšin hlas.

S trhavým nádechem jsem se probudila.

KAPITOLA TŘETÍ

Nejhanebnější rytíř v celém Traumu

Mimochodem, jmenuji se Sybil Dellingová. *Byla* jsem Sybil Dellingová. Nepamatuji si, kdo mě takto pojmenoval, ale pamatuji si den, kdy jsem o toto jméno přišla.

Byla jsem nalezenec, držaná v silné náruči, zakuckávající se vodou, jež chutnala po tlejících květinách. Nevzpomínám si, jak jsem se ocitla v prameni Aislingské katedrály ani na nic ze svého života předtím. Ale vybavuji si, že jsem vzlykala a že se můj pláč rozléhal všude kolem, jako by naříkalo sto dívek.

Žena, která mě držela, byla zahalená a měla hlas, který jsem si později spojila s abatyší. Tyčila se nade mnou a říkala mi, že nemocná holčička, kterou jsem byla předtím, malá Sybil Dellingová, je pryč. Zeptala se, jestli si přeji být boží rukou Traumu. Jestli bych jí výměnou za její lásku a péči věnovala deset let svého života. Jakou jinou odpověď jsem mohla dát než ano?

A pak mě utopila.

Potom mi bylo špatně. Abatyše mě objala a prozradila mi, že pramen je svatý a kouzelný a že tím, že jsem se v něm utopila, jsem se stala také svatou a kouzelnou, a navždy mě to proměnilo. Moje vzpomínky ze mě byly smyty v okamžiku, kdy se voda dotkla mých rtů – jako bych se znovu narodila. Nazvala mě jedinečnou, výjimečnou, novou. A co bylo ještě důležitější – říkala mi, že jsem její, a říkala to s takovou hrdostí, že jsem se celé dny pachtila za jejím uznáním, abych to zaslechla znova a znova. Ščesávala mi

z očí prameny mých stříbrných vlasů, vázala mi přes ně proužek hedvábí a říkala mi, že mimo katedrálu nebudu v bezpečí, protože lidé v Traumu chtějí svaté věci jen pro sebe. Prikázala mi, abych střežila svou tvář a jméno, dokud neuplyne mých deset let v Aislingské katedrále.

Stala jsem se číslem. Šestkou. Slíbila jsem si však, že nezapomenu, že jsem kdysi byla osobou se jménem – Sybil Dellingovou – a že se tak budu jmenovat znovu, až skončí mé působení v Aislingské katedrále.

Bylo tam pět dalších dívek, všechny stejné jako já: číslo. Abatyše přivedla do katedrály muže a ženy, aby si nás prohlédli. Pány a prostý lid, šlechtice a rytíře. Kladli nám otázky a v prameni, s krví cizinců na rtech, nám Omeny ukazovali odpovědi – dobré, nebo špatné.

Byly jsme Věštkyňe. Svaté dcery Aislingské katedrály. Zvěstovatelky bohů.

Roky plynuly. Znovu a znovu jsem vstupovala do studené, vazké vody. Pozorovala jsem vitrážové okno, okvětní lístky a křídla slévající se v podivnou tvář. Znovu a znovu jsem se topila a snila. A ve všem tom snění, ve všech těch svatých věcech, které z toho vzešly, jsem porušila svůj slib.

Na Sybil Dellingovou jsem si už nevzpomněla.

„Uklidni se, Bartoloměji. Tvůj sen je u konce.“

V sakristii, kam mě položili na lavici za sametovým závěsem, jsem si odkáslala. Byla jsem zpátky v katedrále, zpátky ve svém mokréм věšteckém rouchu. Katedrála teď tonula ve tmě, její okna měla barvu inkoustu. Byla noc a já byla sama. Sama, kromě...

„Pět špatných znamení,“ ozval se zase ten chrlič s podobou netopýra. „Jsem v šoku, že se mladý král nepokálel. Obvykle považují ponižování za radostnou záležitost, ale sledovat mladého Castora – ó, můj ty bože. Zvracíš.“

Zvracela jsem. Ruce jsem sevřela v pěst, překulila se na bok a zvrátila skromný obsah svého žaludku na podlahu sakristie.

Chrlič vydal pronikavý zvuk. „Ráno jsem ty kameny vydrhl.“

„To já.“ Zavřela jsem oči a vydechla: „Já jsem je drhla.“

„Pracoval jsem jako dozor.“

Ve chvíli, kdy mnou abatyše zatřásla, aby mě probudila, sen pohasl jako sfouknutý plamen. Ale po Věštbě jsem si připadala jako v mlze. Někdy i celé hodiny. Chrlič mě odnášel z dosahu zvědavých očí do sakristie a já tam ležela v mlhavém, utlumeném stavu. Když se mi mysl projasnila, bylo mi *vždycky* zle.

Objala jsem si kolena. „Kolik je hodin?“

„Noc,“ odvětil chrlič.

„To vidím. Jsou ostatní vzhůru?“

„Ano.“ Ušklíbl se. „I rytíři.“

Odkáslala jsem si. „Král je stále tady?“

„Abatyše mu nabídla, že tu mohou přenocovat. Možná se jí ho zželelo. A jaká to zbytečná lítost – vždyť host je přece vždy narušitelem. Zrovna když jsi lenošila tady v sakristii, přistihl jsem několik nezvedených rytířů, jak číhají kolem pramene. Neboj se, vyčinil jsem jim.“ Zakřenil se, pak sáhl po lněném plátně a hrubě mi otřel zvratky z úst. „Už je ti lépe?“

Všechno mě bolelo. Svaly na těle, čelist, žaludek – bolavý z požití vody z pramene. Neměla jsem na sobě žádné stopy po zraněních, která jsem utrpěla ve snu, přesto bolest ze zlomené klíční kosti a ze zkroutených svalů v mém těle ještě přetrvávala.

„Mám žízeň,“ zachraptěla jsem.

Chrlič se podíval na podlahu znesvěcenou mými zvratky. „Doprovodil bych tě do tvého domku, ale zdá se, že mám co dělat.“

Postavila jsem se na vratké nohy. „Omlouvám se za ten nepořádek.“

Zatvářil se dotčeně a ani mi nepopřál dobrou noc.

Venku byl chladný vzduch. Ne nasládlý a hnilobný jako tlející květiny, ale svěží, s očistným účinkem. Skála byla holá, bez jediného stromu – jen štěrk, kamení a tráva posetá květy chudobek. Na obloze se vznášel bledý srpek měsíce a neměl se k tomu, aby mi posvítíl na cestu. Na tom nezáleželo. I když jsem měla oči zahalené vlhkým závojem a postrádala lucernu, našla jsem cestu

přes pozemky – vedla ke kamenným hospodářským budovám, jež odpočívaly ve všudypřítomném stínu Aislingové katedrály.

Kromě katedrály stálo na skále dalších šest budov. Největší z nich bylo dvoupatrové stavení s přilehlými stájemi, které byly často prázdné, ale nyní páchly koňským hnojem. Druhou největší budovou byl břechtanem obrostlý domek, kde žila abatyše. Hned za ním se nacházela jídelna a pak další dva domky. Jeden pro chrliče, kteří nejedli ani nepili, ale rádi spali, a jeden pro Věstkyně.

Poslední stavbou byl malý kamenný domek stojící na jižní straně hory, kde vítr vanul nejsilněji. Nikdo tam nikdy nevšlechl. Domek neměl okna, jen starobylé železné dveře. Žalostný výtvar architektury, a proto naprosto opuštěný.

Tiše jsem kráčela po pozemcích. Minula jsem stáje a hlavní stavení. Všechna okna již tonula ve tmě. Rytíři buď truchlili kvůli špatným předzvěstem pro svého krále, nebo ulehli ke spánku. Ale pak jsem obešla abatyšin domek a naskytl se mi výhled na jídelnu.

Zamrkala jsem. Z oken vycházelo světlo. U dveří stál po zuby ozbrojený rytíř a díval se přímo na mě, jak přicházím ze tmy.

„Hej!“

Prudce jsem se zastavila.

Rytířka s mečem u pasu a nebezpečně vypadající sekerou v levé ruce kráčela ke mně a mžourala proti pochodni. „Kdo je to?“

Můj hlas zněl jako zaskřehotání. „Šestka.“

„Kdo?“

„Šestka.“

Rytířka se stále přibližovala, zářila ve žlutém světle pochodní. Její tmavé, krátce střižené vlasy zdobily bronzové, zlaté a stříbrné kruhy. Měla ostrý nos. Vrásky mezi obočím a okolo přimhouřených očí mi napověděly, že je starší než já. Zelené oči lemovaly černé linky nakreslené uhlem; když si mě prohlížela, rozšířily se jí zorničky. „Zatraceně, Věstkyně.“ Sklopila pochodeň. „Vypadáš v tom jako duch...“

Sledovala jsem, jak její pohled sklouzl dolů k mému věstec-kému rouchu. Bílé hedvábí, ještě mokré, neponechávalo žádnou

část mého těla představivosti. „Jsem na cestě do svého pokoje,“ odpověděla jsem úsečně.

„V tuhle hodinu?“

„Snila jsem. Nebo jsi zapomněla na Věštbu?“

Rytířka zírala. Ne tak ohromeně, jak to často dělávali cizinci, kteří přišli do Aislingu, ale spíš zkoumavě. „Nezapomněla jsem. Ale všichni už šli spát. Včetně Věštkyň a abatyše.“

„Chrlič mě nechal odpočívat v katedrále.“

Povyáhla obočí. „Potřebuješ si po snění odpočinout?“

„Pochybuj, že by prostý voják pochopil složitost věštění.“

Rytířčino obočí se zvedlo ještě výš. Na zlomek vteřiny jsem se cítila zahanbeně, když jsem s ní takhle mluvila. Pak se ale ozval můj zdravý rozum. Byla to koneckonců rytířka, která slouží králi, jemuž Omeny zjevně nejsou nakloněni. Žádné výčitky nebyly na místě. „Mám žízeň,“ řekla jsem.

„Dobrá.“ Poklepala botou o hlínu. „*Prostému vojákovi* bude ctí doprovodit tě zpátky do tvého příbytku.“

Kývla jsem na budovu za ní. „Kuchyně je hned uvnitř. Dojdu si tam pro vodu.“

„Přinesu ti ji.“

„Pozorné.“ Otočila jsem se k ní zády. „Ale není třeba.“

„Počkej, Věštkyně.“ Natáhla se po mé paži. „Počkej...“

Prudce jsem rozrazila dveře do jídelny.

Na dlouhém dřevěném stole seděl rytíř. Byl sehnutý a boty měl rozvázané. Neměl na sobě zbroj. Ani kroužkovou košili. Ani tuniku. Neměl na sobě vůbec nic kromě ledabyly zavázaných šněrovaček, které mu držely kalhoty.

Při zvuku otevírání dveří se otočil, tmavé oči se na mně zastavily. Plameny ohně se zachytily na třech zlatých kroužcích v jeho pravém uchu.

Rytíř z cesty.

Něco kouřil, malou doutnající větvičku, která ostře voněla po kopřivách. Stejně jako předtím, když jsme na sebe upřeli pohledy – já na hradbě, on na svém koni –, nebylo v jeho očích žádné teplo.

Pak promluvil. Ne úsečně a hlasitě jako na cestě, ale tišeji. A já si pomyslela, že možná právě tam se skrývá veškeré jeho teplo. Ve žhavých, uhlím prohrátých hlubinách jeho hlasu. „Co se děje, Maude?“

Rytířka za mnou – zřejmě Maude – se pohnula. Zastavila jsem se v půli kroku na prahu a nechala ji napůl zaklíněnou ve dveřích. „Našla jsem ji, jak se potácí ve tmě.“ Další slova vyslovila pomalu. Přísně. „Přišla se napít vody.“

„Hej,“ ozval se další hlas.

Leknutím jsem nadskočila. Nevšimla jsem si druhé postavy v místnosti u krbu – hleděla na mě, tváře buclaté. „To je moje Věšt-kyně.“

Král Benedikt Castor.

Kývl mi na pozdrav a zářivě se usmál. Už to nebyl ten nejistý král – tenhle, navzdory bezútěšným vyhlídkám, které jeho sen přinesl, působil naprosto klidně. „Docela zážitek, Věšt-kyně,“ prohodil. V rukou držel velký džbán, který se mu nepodařilo tak docela skrýt za zády. „Díky za to.“

„Není zač...“ Možná byl opilý. Žádný strýzlivý muž by se v jeho situaci tak hloupě neusmíval. Obrátila jsem pozornost k Maude. „Nepotácela jsem se ve tmě. Procházela jsem se po pozemku. Protože tady bydlím. To *vy* jste hosté.“

Polonahý rytíř sklouzl ze stolu. Zarytě jsem upírala oči jen na jeho tvář, nesklouzla jsem pohledem níž. Na štíhlé svaly vyrýsované na jeho břicho, na ostrou linii jeho boků ani na tmavou čáru chloupků táhnoucí se od pupku k pasu...

„To musí být něco zvláštního.“ Z mezery mezi jeho rty unikl dým. „Být Věšt-kyní.“

Neznělo to, jako by si myslel, že je to něco výjimečného.

„Být Věšt-kyní je výsada. Stejně jako přijmout věštbu. To bys věděl, kdyby ses obtěžoval zúčastnit se obřadu.“

„Všimla sis, že jsem odešel, co?“

„Těžko to přehlédnout, když ses u toho tak předváděl.“

Maude si odkašlala. Rytíř se otočil – vyměnili si pohled, který jsem nedokázala rozluštit. Pak jsem to uviděla. To, co mi předtím

uniklo, když předtím seděl na stole a byl ke mně natočený jen napůl. Důvod, proč měl svlečenou košili. Tmavý, surový shluk modřin mu hyzdil pravý bok. Skvrnitá a pohmožděná kůže nad něčím, co jistě bylo nejméně jedno zlomené žebro.

„Co se stalo?“ vyhrkla jsem.

Podíval se na svůj bok. A pak skrz další oblak kouře na mě. „Do toho ti nic není.“

Král Castor se nuceně zasmál. „Mohu ti něco přinést, Věstkyně? Třeba tu vodu?“ Přešel jídelnu a položil na stůl vedle starého otrhaného zápisníku džbán, který schovával za zády. Slyšela jsem, jak jeho obsah šumí a šplouchá.

Vzduch zavoněl známou vůní.

Zavěťtila jsem jako pes. Ten zatracený pach jsem znala. Stoupal ze džbánu a naplňoval celou místnost. Ne víno, jak jsem se domnívala, ani nic tak ostrého jako rytířův kouř, ale sladší. Spíš hnilobný pach. Jako tlející květiny.

Voda z Aislinského pramene.

Polonahý rytíř se zlostně zamračil. „Věstkyně?“

Zvedl se mi žaludek. Žluč, o které jsem si myslela, že jsem ji celou vyzvrátila na podlahu katedrály, se mi vrátila, a dřív než jsem mohla rytířovu drzost oplatit vlastní, jsem se chytila za břicho a předklonila se.

A vyzvracela jsem se mu na boty.

Rozběhla jsem se.

Maude se zarazila v půli výkřiku: „Co to sakra –“ a zapotácěla se. Ramenem jsem vrazila do jejího nárameníku a pak už jsem sprintovala do noci. Skrz tmou a trávu jsem se dostala na hrubou štěrkovou stezku a zamířila ke kamennému domku, kde bydlely Věstkyně.

Už jsem byla skoro u cíle, když jsem ho uslyšela za sebou. „Věstkyně.“

Neohlédla jsem se.

„Věstkyně.“

Mezi mnou a posledními dvaceti kroky ke dveřím stála rozviklaná dřevěná branka. Zachytila jsem se jí a hmátla po petlici. Branka zasténala, cvakla a otevřela se...

Zezadu se objevila ruka, která branku zase přivřela. Když jsem se podívala dolů, uvědomila jsem si, proč mu trvalo tak dlouho, než mě chytil.

Sundal si boty. Ty, na které jsem se beze studu vyzvracela.

Existoval důvod, proč jsme se my, Věštyně, po snění držely stranou. Nehodilo se k obrazu, který jsme vytvořily před světem, ani k postavení, které jsme si vydobýly, aby nás kdo viděl jako křehké, slabé a zranitelné. Jako by snění o bozích mohlo být jakkoli ponižující. Nevědělo se, jak moc nám z vody Aislingského pramene bývá špatně.

Celé mé tělo planulo vztekem jen při pomýšlení, že bych měla projevit slabost právě před tímhle kreténem.

Otočila jsem se. Rytíř stál přímo za mnou. „Ustup,“ vyhrkla jsem.

Díval se na můj závoj, na mě, jako bych byla jedovatá zmije. Uhranutě – a se znechucením. Takhle zblízka jsem viděla, že věc, kterou kouřil, připomínala větvičku – byla tenká a zkroucená, ne delší než můj prostředníček. Přiložil k ní rty, stáhl ruku z branky a ustoupil o celé tři kroky dozadu.

Pořád byl ale příliš blízko. Jeho nahota...

„To sis nemohl vzít košili?“ zeptala jsem se.

Přejel pohledem po mém těle, ale pak se ihned odvrátil. Zaklonil hlavu a z úst mu stoupal kouř k nebi. „Mohl bych ti říct to samé.“

Podívala jsem se dolů na své mokré věstecké roucho, tenké a přiléhavé.

Chlípíník. „Proč má král v tom džbánu vodu z pramene?“

„Nevím, co tím myslíš.“

„Cítila jsem její vůni.“

„Jsi si jistá, že jsi necítila jen sama sebe? Jsi Aislingem přímo *načichlá*.“ Rytíř byl vysoký, ale svou výšku nezneužíval. Kolena měl pokrčená a váhu držel v líném předklonu, jako by stát v plné výšce bylo náročné. „Byla jsi celou tu dobu v katedrále?“

„Ano,“ odpověděla jsem.